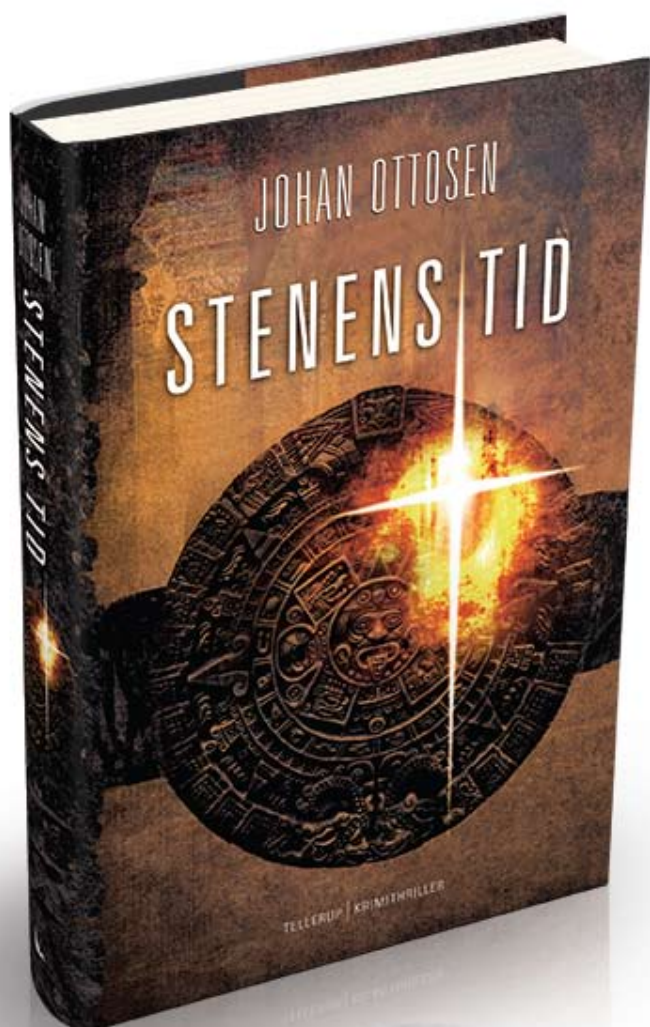

LÆS STARTEN AF ...

STENENS TID

Kapitel 1

Position: 55°40'24.13"N 12°34'9.06"E

Danmark, Tivoli i København

Mandag den 27. juli, klokken 14.39

„Tilgiv mig!“ kommer det fra de tørre læber. „Tilgiv mig!“

En ung mor holder sin treårige dreng ved hånden på en flise-gang midt i Carstensens gamle have. Hun skubber en barnevogn foran sig og drejer ind på gruset til en af de blomsterhaver, som Tivoli er så kendt for.

Moderen sætter sig på en grøn parkbænk og rækker drengen en pose med brødkrummer, så han kan fodre duer et par skridt derfra. Hun læner sig tilbage, lukker øjnene og nyder solens varme mod sit ansigt.

Ikke langt derfra på en baggrund af gnister, høj musik og en duft af ozon står en gråhåret, ældre herre. Han støtter sig op ad

STENENS TID

gelænderet ind til radiobilerne, som om han er ved at samle kræfter til at gå videre. Det elegante, grå jakkesæt falder i ét med hans svedige og blege ansigt. Han står foroverbøjet, trækker vejret i små hurtige stød og følger hvert enkelt barn med et udtryk fuld af medlidenhed.

I højre hånd klemmer han en pistol.

Barnevognen vipper og giver lyd fra sig, og den unge mor tager sin lille nyfødte op. Hun sætter sig tilbage på bænken, lægger den lille til brystet, sukker tilfreds og lukker øjnene mod solen uden at vide, hvad de begge bliver udsat for om et øjeblik.

Med et ryk i gelænderet vakler manden frem. Han slingrer foroverbøjet hen ad den travle flisegang og ser rundt på børnene og deres forældre, alt imens han mumler noget uforståeligt. Han slæber sig ind på gruset, hen til havebænken og sætter sig tungt ved siden af den unge mor. Hun åbner kort øjnene, men lukker dem igen uden at ane uråd.

Manden knuger pistolen i skødet og betragter spædbarnet, som tilfreds suger mælken i sig.

„Tilgiv mig,“ hvisker han og sætter pistolen for tindingen.

Han lægger hovedet på skrå for ikke at ramme andre.

„Tilgiv mig!“ Med store skræmte øjne trykker han af.

En støvsky af blod dækker mor og barn.

Den lille dreng stivner. Duerne letter som en mur omkring ham.

Mandens hoved slynges ned på skulderen, kroppen gør et ryk bagover, og pistolen lander på gruset med en dump lyd. Hans arm rystes af kramper.

STENENS TID

Moderen frigør sin hånd, tørrer blodet væk fra øjnene og ser ned på barnet.

Hun skriger.

Hun skriger så højt, hun aldrig har gjort før.

STENENS TID

FREDAG den 7. december

28½ måned senere ...

STENENS TID

Kapitel 2

Position: 55°40'28.26"N 12°35'37.30"E

Danmark, Christianshavn

Fredag den 7. december klokken 05.26

I en nyopført lejlighed, som producerer mere energi, end den forbruger, står strålingseksperter og tidligere våbeninspektør for FN Søren Storm og drikker sin kaffe, mens han kigger ud ad den åbne terrassedør.

Han ser på havnekanalens sorte vand under sig og nyder synet af de glinsende våde brosten på den anden side. I mørket og morgendisken ser det ud som om de er oplyst af lyskegler, der lydløst over kajen svæver som små ufoer. Det varer endnu et par timer før bydelen vågner, og kun ganske få vinduer lyser op i boligmassen på den anden side. Han indsnuser den friske, kolde morgenluft.

Ikke en vind rører sig. Det bliver godt flyvevejr.

Han lukker terrassedøren og stiller kaffen fra sig på køkken-

STENENS TID

bordet. Den smager bedre, når den er kølet lidt ned.

„Birgitte?“ kalder han og lægger bestik frem på bordet i spisekrogen.

„Mmm,“ lyder det inde fra soveværelset.

Hun er vågen, kan han se, men ligger lidt med lukkede øjne og nyder den varme seng.

„Hvordan har ryggen det?“

„Bedre,“ siger hun og ruller tungt ud af sengen.

„Hjalp det med de ekstra støttepuder?“

„Mmm.“

Birgitte Holm tager housecoat på, går ud på toilettet, hvor hun som vanligt sidder og folder wc-papiret, mens hun gabende kommer til sig selv.

„Har du lavet morgenmad?“ spørger hun og træder søvndrunkent ind i køkkenet.

„Bacon, røræg, pølser og ikke mindst ost,“ siger han med et smil. „Jeg syntes at vi skulle fejre min sidste arbejdsdag.“

„Dejligt.“ Birgitte lader fingrene glide igennem hans kastanjebrune hår og kysser ham.

Storm fordeler pølser og røræg på to store tallerkener og slukker emhætten. „Butikken har mailet mig, at vi kan hente barnevognen i morgen.“

„Den kommer ikke herop.“ Hun sætter sig tungt ved bordet i spisekrogen.

„Okay. Så kan vi tage vuggen herop. Den kan ikke være i kælderrummet, hvis barnevognen skal være der.“

Hun løfter øjenbrynene. „Vuggen skal heller ikke op i lejligheden, før han er født.“

Han smider stegepanden i vasken. „Det er jo ren overtro ...“

STENENS TID

Hun stopper ham med en håndbevægelse. „Vi skal ikke udfordre skæbnen.“

„Vi kan ikke lade barnevognen stå i opgangen.“

„Du finder en løsning.“

De er begge tavse.

Storm sukker og lægger hovedet på skrå. „Kan den så ikke stå oppe hos din mor?“ Han drysser lidt hakket purløg over røræggene.

„Mor tænker kun på banken,“ siger hun og ryster på hovedet, „jeg kan ikke stole på hende.“

„Så må den være i bilen så længe,“ siger han med et skuldertræk og skænker kaffe til hende.

„Det er sidste dag, du skal noget, ikke?“ spørger hun.

„Jo, fra i morgen er jeg hjemme,“ siger han og sætter sig. „Jeg skal bare have orden i papirbunkerne. Så holder jeg juleferie ...“

„Og barsel –“

„Hvis det kunne behage lillemand at indfinde sig.“

„Det håber jeg rigtignok,“ sukker hun og tager sig til lænden.

„Kan du smage, hvad det er for en kaffe?“

Hun prøver kanten af koppen mod læberne, puster, slubrer høilydt og laver tyggebevægelser, nøjagtig som han har lært hende.

„Det er en Colombia,“ siger hun og slubrer endnu en gang.

„En god Supremo fra Medellin?“

„Jeg er imponeret,“ siger han og trykker lidt ketchup ud på sin tallerken.